

СРБСКИ СУМЕР

БОЖАНСТВА СУМЕРА

Већ смо казивање о божанствима почели са првим поглављем и Богом Аном. Но сумерски и месопотамијски Пантеон је толико богат да морамо да проширимо и да покушамо да их обухватимо што је више могуће.

Врховни Бог је Бог **АН**.

Планетарна божанства су: УТУ, Сунце–Господар светлости, самог Светла, етера, који је основа космичког живота.

Бог **НЕРГАЛ**, Господар свеживотног огња који постоји у животним водама мајке Земље, кроз које се семе оваплоћује и бива родно. Он са стране ватре личи на Агни, или богињу ватре у Индији, или Исуса јагње Божије, који је такође ватра. А кроз семе видимо Озириса који је у време од 10. јула до 19. августа оваплоћен, како каже Роберт Темпл, као "Озирис растућег биља", јер тада наша матична звезда Сиријус (А и Б) сијају у току дана над нама и чине јаким раст биљака, значи поспешују вегетацију.

НИН–**ЛИЛ**, богиња, Господарица космичке љубави која сједињује Етер, небеску светлост са огњем, Агнијем, и са водама у утроби Мајке Земље. Усуђујем се да кажем да је прва реч **НИН** повезана са србским градом **Нином** у Хрватској. Истовремено има везе и са **НИНО БЕЛОВИМ**, који је из Ниша, или тадашње Нисе кренуо управо у Сумер, тј. Месопотамију, око 2000 година старе ере. Реч **ЛИЛ** има везе са богињом **ЛИЛИТ**, богињом љубави.

ЕН–**ЛИЛ**, Господар склада, тј. космичког зрака, који је потребан за целокупан складни шивот на Земљи. Мени делује као Брама.

НИНИБ, господар рата и мира у природи, тј. супротности, које се разрешују у Хармонији. Ово божанство је утицало очигледно на филозофа Питагору, који је много касније проговорио о Хармонији, тј. броју 10 као основни број Хармоније. Али Хармонија се јавља и у грчкој митологији кроз Кадма и Хармонију.

NANNAR или **NANNA** је Месец, или Господар животне магије и мудрости. Имамо овде прво реч **Нана**, која је очигледно повезана са нашом речи **нана**, која се односи на бабу или баку, тј. на стару жену, али и на биљку **нана**. Животна магија није ништа друго неко Наука о животу, али је реч током времена изгубила знању, и стопила се врачањем, што у принципу нема везе једно са другим. Очигледно се сматрало да старија особа наслеђује одређена духовна искуства током времена, и да се то искуство заједно са световним знањем спаја да би се дошло до мудрости и магијског знања.

НАБУ или **НЕБУ** (Бог звезданог неба или астрономије), Господар космичке уравнотежености, продуховљености свих делова природе, и делује заједно са Богињом **НАН-ШЕ**, која је одржаватељ Божије правде, тј. поретка међу космичким елементима.

Сама реч **Небу** је србска реч, и као што каже реч, односи се на звездано Небо. Међутим, и у Египту, такође постоји фараон **НЕБУ** или **Нектанебо I**, време тридесете династије, 380–362 г.с.е., и **Нектанебо II**, исто тридесета династија, 360 – 342 г.с.е..

ТИАМАТ, Богиња Мајка Земља, женско начело, симбол доњих сланих вода као стечиште елементарних природних сила. Истовремено је и име планете која има време обиласка од 3600 година око Сунца. Претпоставља се да има "златну" атмосферу, јер је до сада званична астрономија није признала, из разлога немогућности њеног снимања.

МАРДУК, Врховни Бог–творац древне Бабилоније, мушко начело.

АКХИТУ–светиња Бога Мардука.

КИНГУ–Син богиње Тиамат.

АБ–У, Велики Бог плодности, мушко начело, слично Озирису.

ЕН–КИ, божанство слатких вода, мушки принцип, симбол живота Мајке Земље.

АДАПА, син Бога Ен–Ки.

АДОНИС–западносиријски Бог, симбол генеративних сила Мајке Земље (Аштарте), оличење мушког почела.

АЈА–жена ога Сунца–Шамаша.

АММА или АМБА–епитет Богиње Кибеле.

АНАТ–Канаанско–угаритска Велика богиња мајка Богова, женско почело, господарица живота и смрти.

АНАТ–**ЈАХУ**, Анат–Створитељица.

АН–КИ, Небо и Земља, сумерски свемир.

АН–ТУ, жена, парњак Бога Ана.

АНУННАКИ или АНУННА, епитет педесеторице сумерских божанстава господара космичког живота. **Ану-наки** је је исто као Ану онаки, значи слични или исти као Бог Ану.

АПСУ, бабилонски Велики Бог плодности, мушко почело. Код нас се користи реч Апса, као затвор, или затворени простор, и као реч "**Апсу** место", у игри кликера, када се даје до знања да буде стање мировања.

ARALLU, сумерски назив за доњи свет.

ARINNA, неубифицирани хетитски град, село Богиње ИШТАР.

АРУРУ, творни аспект сумерско – бабилонске Мајке Богиње.

АСАГ, чудовиште из сумерског доњег света. И ми користимо ту реч као "**а саг**" у смислу допуне излагања, или изненађења. Чувена је пошалица: "а саг изненађење".

АШЕРАТ, канаанска (феничанско–угаритска) Велика мајка Богова, женско начело, симбол живота и смрти.

АШНАН, сумерска Богиња, заштитница жита.

АШТАРТА (АСТАРТА), феничка Велика мајка Богова, женско почело, симбол живота и смрти.

АШТОРЕТ, феничка Богиња, женско почело, симбол живота.

АТРАНАСИС, спаситељ човечанства у бабилонској легенди о потопу.

Атум, првобитно биће изронило из примогенетских вода у египатској митологији.

БАВВАР, Светли, јутарњи вид Бога–Сунца.

Баал–идеја божанског код западних Семита.

БААЛ, Елов син, Врховни Бог плодности у Канаану, посебно у Угариту. Бог БААЛ или БАЛ је Бог који је једно од Србских аутохтоних божанстава. Налази се у имену речи Балкан, то је спој две речи, заправо имена двају врховних богова, Бога БААЛ–а и Бога АН–а.

Значи БАЛ као АН, или БАЛ–ка–АН, или коначно БАЛКАН.

Значи, реч Балкан није турског порекла као што се то до сада мислило, већ је само сложеница, спој двају Врхунских србских богова, Бога БАЛ–а и Бога АН–а. Реч БЕОГРАД, тј. србски главни град је место Бога БАЛ–а, односно, тако смо добили право име Бога БАЛ–а који је БЕО, или БЕЛ. Тако имамо реч БАЛТИК, или БАЛ–тик, или по

мени БАЛ који је тик уз нешто, заправо, БАЛ уз ивицу нечега, или, **БАЛТИК је Море Бога Бала на ивици (прстена од 4000 км, или на 2000 км од Ниша).**

Такође и реч БЕЛГИЈА означава Бога БЕЛ–а који за себе каже да је Бог нечији, тј. Срби који су били на тој територији, су добили објаву лично од Бога Бела да је он њихов Бог.

Добили смо још једну потврду да многи ткзв. турцизми или туђице у нашем језику нису то, већ су заправо наше речи преко којих сазнајемо наша божанства, или неке астрономске односе.

У мојој првој књизи, "Срби јесу народ најстарији", под називом "Небо и Земља" сам показао да је реч СТО замена за реч АСТАЛ за коју се сматрало да је турцизам. Реч Астал је спој речи АСТ, која означава Богињу Изиду, или звезду Сиријус А, и речи ТАЛ, који представља грчког Бога ТАЛ–а, који је изумитељ шестара, и који седи на престолу са Богињом Изидом и оцртава кругове. На десет кругова око Ниша, стоји по 10 тачака, који помножени дају број 100, тако да је тај број постао именица **Сто**, која означава радну површину. На **100** тачака седе **сто** лица, и одатле потиче и реч **столица**.

Али истовремено, број 100 је и 100 прстенова око Ниша, који дају тачно 40000 км, или обим планете Земље. Грешка је само 70365 м.

Значи, реч АСТАЛ је друго име за број 100 или СТО, тј. то су друга имена планете ЗЕМЉЕ.

Видимо, да се доста имена Богова Сумера односи и на наш данашњи СРБСКИ језик. Данашњи Срби имају толико узано блиске односе на некадашњим Сумером, да и данас говоримо застрашујуће сличним, ако не и скоро истим језиком. Видели смо да данашњи србски језик познаје чак и спојеве египатске и грчке митологије, сумерске богове сматра својим.

Да би ово још више потврдили, вратићемо се на име Бога АНА. Бог АН је био од вајкада Србско Врховно Божанство. Реч СТАН је изведена из споја речи АН и његовог појављивања. Очигледно је да је тамо где је Бог АН стао, да је то постало место за обитавање, тј. ту је СТАО АН, или СТА АН, или спојено даје СТАН.

Значи, имамо реч СТАН која је код Срба данас значи исто: место обитавања, где се особа, породица или више људи стално одлучује да живи. Али, поред ове потврде, даћемо још једну: **Срби су у својим сталним одласцима са овога тла, са собом носили и имена Богова, градова, река итд.** Временом су се та њихова имена понекад извитоперивала, али негде су остала нетакнута. Та нетакнута имена ми зато препознајемо као своја.

"1. У почетку би **реч**, и реч би у **Бога** и Бог би реч.

2. Она беше у почетку у Бога.

3. Све је кроз њу постало, и без ње
ништа није постало што је постало.

4. У њој беше живот, и живот беше **видело** људима.

5. И видело се светли у тами, и тама га не обузе".

Свето Еванђеље по Јовану

Реч изговорена у Бога је прва стваралачка енергија. Она је прва искра светлости коју објављује реч. Онај који има моћ стварања, објављује себе. Како?

Постоји ипак могућност да се и то дешифрује, јер нам то чак и данашњи СРБСКИ језик омогућује.

Када се изговара реч, она се казује, и та реч је СТАН.

Иза те казане речи оста земља КАЗАХ–СТАН. Тако изговорена реч се из уста сели и баца у земљу да би се посејала и родила плодове.

Иза посејане речи оста земља СЕЈ–СТАН. Реч се посеја, и дође време да се плодови јаве и дође рођење из изговорене и посејане речи.

Из порођене речи оста земља РАЋАХ–СТАН. И на крају, онај који је рођен, да би постао достојан изговорене речи мора да учи.

Иза онога који учи оста земља БАЛ–УЧИ–СТАН. Добили смо тако генезу неких наших речи које су и данас опстале, али као имена држава и покрајина.

Казахстан се налази у Азији. Сејстан се налази у Азији. Рађахстан се налази у Индији. Балучистан се налази у Пакистану.

Очигледно је да се ови станови иако се међусобно налазе на великим раздаљинама, ипак само преко србског језика могу дешифровати као смисаони Божански процес.

Генеза речи од изговора, преко сејања, преко рађања и преко учења, дају праву слику СРБСКОГ ПАНТЕОНА.

На крају имамо и некога ко дају поуку. Име му је БАЛ, тј. то је Бог БАЛ.

Реч СТАН се овде среће у више улога.

Прва је да се реч СТАН односи на Бога АНА. Та реч постаје синоним за Бога АНА, и то је почетна реч која даје прву активну клицу живота. Бог АН има моћ да оплоди Земљу и да се поново роди. Који онда бива тај који поново учи као наново рођен. Овде имамо проблем Озириса и Хоруса, који су Отац и Син, али функцију могу да врше само преко мајке, значи Изиде. Отац и Син су једно и то се односи на њих, али и на ново рађање и препорађање. Мајку Изиду овде замењује Мајка Земља са својим Божанским силама.

Обратите пажњу!

Овде Бог Ан и Бог Бал ступају у односе као Озирис и Хорус, или Бог Отац и Бог син Исус. Један без другог не могу.

Значи, преко речи СТАН смо добили узрочно последични однос Бога Оца и Бога Сина који су једно.

Закључак је да се односи богова у Египту, Сумеру и Хришћанству изводе преко србског језика, значи из србског Национа и србског Пантеона.

Те три велике цивилизације вучу значи заједничко знање од СРБА.

Али, како то изгледа ликовно

решено.

Слика бр. 14 Ликовни приказ Генезе СТАН – ова Слика бр. 15 Бог АПИС са роговима и са змијом на глави и диском

Слика бр. 16 Облик рогов који је облик Генезе СТАНова.

Дошли смо до нечега врло интересантног. Добили смо графикон Генезе СТАНова, који има облик рогова?

Облик рогова је врло интересантан, јер нам указује на нешто што је врло значајно у нашој и светској митологији, а то је Бог ОЗИРИС. Бог Озирис представља велику енигму. За њега се везују разна имена, као АС–АР, као СЕРАПИС, као Озирис растућих биљака итд. Различита имена су у различитим временима добијана. Име СЕРАПИС је кажу из 1300 година старе ере. Можемо га повезати са србским Богом Србоном, као што то чине Др. Јован И. Деретић и многи историци, али Озирис је стар око 4000 година с. е., јер је брат и муш Богиње изиде која је исто толико стара. Изгледа да било много Озириса, и да је то била преносна титула.

Али, када заменимо реч АПИС који значи БИК или БАК добијамо реч СЕРБАК или СЕРБИК. Бик је тај који на својој глави има те рогове, а то значи да је и сам ОЗИРИС повезан са тиме. Рогови као графички приказ Генезе СТАН-ова, значи има везе још једном са Египтом. Све ово значи само једно: да су сва Божанства и митологије Египта, Сумера, Грчке итд. међусобно повезана. Обратимо пажњу на слику бика Аписа. На глави има три знамења: рогове, змију и Сунчев диск, или диск као такав.

Рогове смо већ објаснили шта су. Шта су змија и диск? Диск је заправо прстен од 4000км, или са 2000 км полупречника са центром у Нишу. На глави Бика Аписа је само једна змија, али на главама фараона се виде и по једна змија и по један орао. Они се зову уреуси, и званично су симболи моћи. Међутим, и они су заправо неке рефлексије. На следећој страни видимо мапу Европе, Азије и Африке. Десет прстенова представљају прву равну плочу–чврсто тло, од које је и почело стварање Земље. Диск на глави бика Аписа је заправо та равна плоча. Тај диск се поистовећивао и са Сунчевим диском. Али шта је змија?

Будући да смо видели да је Сунчев диск уствари лик прве Земље, да погледамо шта око лика змије можемо да урадимо. Змија као митолошки лик јавља се као Зевсова реплика. Зевс као Врховни Бог Олимпа себи допушта све да би утолио своје жеље. Он се јавља и као кукавица, што ме је натерало да обратим пажњу на наше топониме, и да пронађем планину Кукавицу, на југу Србије, код Владичиног Хана. Али змија је животиња која може и по суву и по води да обитава. Чувене су Вишнуове змије на којима Врховни Бог индијског Пантеона обитава. Али змије имамо и код Бога Диониса и код Бога Тлалока, и поређане као огрлица и код једног и код другог. Змија на Земљи су и Карпати и Стара планина. Змија су и планински масив Алпа.

Троугао који постоји на Земљи у облику три **Шар планине** представља **Бога Оца**–који је у различитим религијама имао различита имена. Код Сумера је то Бог АН. Код Феничана је то Бог БААЛ или БАЛ или БЕЛ. Код Јевреја је то Бог ЈАХВЕ. Код Египћана је то Бог РА. Код Индијаца је то Бог ВИШНУ. Код Грка је то ЗЕВС. Код Маја је то Бог РАША, са још два Бога. Код Севераца је то Бог ОДИН или Госп – ОДИН.

ШАРА је и Божанство које је господарило сумерским градом УМОМ: "Речник паганских религија", стр. 368. Али: "он је заштитник поља и вртова, по чему је сличан египатском богу именом Рау. Атрибут му је орао са уграбљеним јаретом", "Законици древне Месопотамије", стр. 62.

Имамо и Богињу по имену **ШАЛА**. Она је **Господарица класа**, иначе жена бога Аду, односно Хадада, врховног бога плодности познатог по целој предњој Азији, стр. 62.

Постоји и Божанство **НИНГИЗИДА**. Обратите пажњу на склоп **НИН-ГИ-ЗИДА**. Он је **Господар воде живота** који с Тамузом борави на Ановом небеском двору",

стр. 62. Слично Тамузу, отелотворавао је дух дрвета. На његову хтонску нарав указује му атрибут змија. Да су змије биле симбол вегетације и животворног огња у Мајци Земљи, казују нам имена једног подземног змијоликог бића именом **Муш** која на академском гласе **Шерах**, жито и **Шахан**, огањ", стр.62,63.

Нин-ги-зида је скоро дословно исто склопу речи **Син-ги-дунум(чува)**, који је наводно старо келтско име Београда. **Дун** значи чувати, штитити, бранити се. Ми ту реч употребљавамо као жаргон: дунути, ударити, "кад' те дунем", или за ветар, "дуне ветар". **Зидати** је исто што и **чувати**, правити заштиту, а **нин** и **син** су такође исте речи. Вода живота није ништа друго до ДУНАВ, на коме се налази Син-ги-дунум.

И на крају да зачинимо списак србских појмова. То је Божанство **УМ ШУМАР**, или **Господар планина**.

Све су заправо чисто србски БОГОВИ.

Син има облик **рогова**, или један део њих.

Мајка или Богородица су такође рогови или један рогова.

Харфа и стреле, између осталог, представљају објаве којима се служе Богови у њиховом представљању свету.

БАГДАД - ОЛТАР

Видели смо да када се повуче линија Ниш–Багдад, град Константинопол пада на пресечној линији са трећим прстеном који је на 600км од Ниша. Сама та тачка је Крст, и то као две пресечне линије.

Али зашто је баш Багдад толико значајан?

Др. Јован И. Деретић каже: "Багдад је град Бога Бака, и значи Бак–дат или Баг–дад, тј. то је град од бога Бака дат лично".

Бак је баг тј. Бог лично. Онај који је највећи је бик или бак или во. Значи, облик рогова је ликовни приказ Бога Бака. Пошто је првобитно Дух Божији бдио над водама, како каже Библија, то је реч за воду који Срби користе **ВО–ДА**, или Бог Бак или Бог **Во** је дао **во–ду**. То значи да имамо посла са бићем које су Сумери звали Оанес.

Али има и функција коју смо описали, а то је да је Багдад заправо олтар. Доказ да сам исправно то закључио је и објашњење које је дала Анђелија Станчић–Спајићева. Она каже, стр. 48 и 49: "Јаков путујући дошао је у то место, предео Луз (множина од лут–шума, примедба аутора), познато већ из Аврамова пута и ту је у пољу заноћио. Ту ноћ, као што Библија прича, сањао је, како се над њим отворило Небо и анђели по лествицама силазе и пењу се. Кад се пробудио, он назове то место **"Вит–ил"**, т.ј. **"Врата Божија"**. Врата се звала (у то време у том крају) вит, витло, а то нам је у нашем језику опет разумљиво. Још нешто видимо: да је Илија био Бог, поред свег, што је А–врам назвао Бога Је–хава и Адони, Адини.

То место обележи Јаков каменом и освети уљем. Тако су чинили и подизали уз пут–камене трпезе, преливали уљем, стари народи (ваљда сви ?), а Феничани су та места звали **Bait Ulia**, биће **Weit Ulia**, дакле опет **Вит – Илија**. Садањи превод узео је **б** уместо **в**.

То камење (трпезе ?) служило је, кажу, за **службу Боговима** и обележје за сретна пута и сретна повратка дому тим путем. У Македонији кад се испраћа ко на пут, ређе му се каже: "Срећан пут", него увек "срећан повратак".

Тако место било је дакле, олтар, ал–тар, што је исто са **Ил–дар** (дар највишем Богу. Види се, да се при писању **д** и **т** замењују), где су се приносили дари Илији. То беху места за службу и дар Богу, и јаков је рекао: "Ако се вратим мирно у кућу мог оца, то ће **Вишњи** (Ewige) овде бити **мој Бог** и даваћу десетак. Та реч **мој Бог** значило је ваљда његову задужбину, коју ће он издржавати".

Овде имамо на пар места опаске ауторке да неки гласови – слова могу да изврше промену, као **б** место **в**, као и **д** и **т**.

*Ако се тим методом послужимо, имамо у речи Је–хава, или познатије Јахве, могућност да слово **х** заменимо са **с**, те добијамо Је – сава, или Он–је–Сава. Значи добијамо исправну потврду тезе ауторке да је Бог Сава један од врхунских Богова.*

Али, ако у речи **Је–хава**, заменимо **х** са **ч** добијамо реч **Јечава**. То је име реке која је притока реке Нишаве, код Сићевачке клисуре. То може и да се чита као Јеча–ва, или јечи вода кроз узани камени кањон. Наставак **ва** означава водени ток, као Мора–ва, Тамна–ва, итд.

Уље које се ставља на камење је стављано или бацано, значи Бацит Уља или Бацити Уља, као Bait Ulia, или Ba(c)it-(Бацит)-Ulia (Уља). **Зато се и данас у нашим црквама ставља уле на олтар, а врши се и освећење уља.**

Анђелија С. С. нам даје и могућности да видимо како се то пише на хебрејском. Видимо да се пише Вит–ил, с десна на лево. Видимо да је реч вит–на хебрејском и на србском истог значења.

Да поредимо и реч Сава коју смо добили у речи Је–хава, са заменом *x* са *c*, или Је–Сава. Реч Сава, означава нашу реку Сава, наше име Сава, али име које се и среће у Јапану, значи код Француза, може да значи и цар, значи Све, Сав, али можда је и значења Са – ва. То може бити и значења *са–водом*. Будући да ћемо имати додир са воденим бићима, или са бићима која су долазила из воде, званим Оанес, следећа изузетна запажања Анђелије Станчић–Спајићеве, даће повода да се изведе још позитивних закључака на нашу тему, стр. 45:

"Сара тражи од А–врама да истера А–гару и њеног сина И–смаила. Они одлазе са мешином воде и хлебом у пустињу и иде да тражи А–врама.....Али кад су храну појели и воду попили, А–гар положи малаксалог свог дечка од 13 година на земљу, а она се одмакне, да не гледа умирање свог детета од жеђи. И ако су били у пределу Вир–Саве, т. ј. извора царског, они га нигде не нађоше. Али у том јој се јави Бог. Можда је А–врам, дознавши, да је А–гара отишла, пошао да је потражи, знајући, да би с дечком пропала не познавајући пута–покаже јој извор. А–гар је у радости онда узвикнула: "Ти си Ил–раи, т. ј. Ти си Илија видела (?). **Ра** тумаче као **вид**, види (зра ?).

Реч Вир–Саве, неки коментатори мисле, да би се та реч могла тумачити као "заклетва", јер значи "број 7", а они су се увек заклињали у седам ствари. Код Арабљана у заклетви говори с' Богом, у Бога. Кад се то напише, могло би се читати *в'–Или (во Илији)*, дакле опет Илија или како су то исто име после казали Алах.

באלה
или/в
хала

О том "извору царском" стоји готово свуд, да Вир–Саве, значи само извор царски не заклетва. Реч вир код нас значи извор, а Сава значило је онда сва сила, т. ј. цар (грчки Вас–силијус, наша је реч)

Вир Саве пише се т. ј. **Бара–Саве**, а бара је извор, цистерна. Но слово *a* у првој речи чита се као *и*, док слово *b* и *v* сасвим су слични, довољно је, да се и нехотимице при писању доња цртица подебља и од *v* постаје *b*.

באר שבע
евс раб

На другом месту **вир–Саве** пише се са чистим *и*: и онда нема сумње да се тако морало читати, а да је потребно читати: Бер–Шеба, као што сад Јевреји читају. На 103. стр. 1. књ. Моше помиње се, како се нека реч неки пут разно тумачи".

ביר שבע
евс рив

Обратите пажњу да се код србског и јеврејског писма пише с десна на лево, и да се не пишу сви гласови, већ се углавном пишу сугласници, а сугласници по нужди, тако да се може дати машти на вољу и од једне написане речи комбинацијом самогласника добити више смислену реч. Један од разлога за то је што се пре писање није радило као данас, већ печатима, тако да је и србска и јеврејска реч иста: печат, а односи се на речи печатирани. Да би се простор на печату што боље искористио, онда је долазило до компресије речи, и писали су се само неопходни гласови.

Овде имамо дословне србске речи и изразе: В Или, Бар Све, Вир Све или Вир Саве. **Значи да је србски био језик био и језик Библије.**

Речи писане са цртицом, Анђелија Станчић–Спајићева објашњава на следећи начин, стр. 36 и 37: "А–врам је због изједначавања *м* и *н*, као "*ми*"–"*ни*", памтим–пантим, заправо А–вран, или, таман, гавран, сив, црни човек. Глас А је предлог. Слично је и А–гара, која исто значи тамна, црна, гарава. Значи, и А–вран и А–гарава су србске речи".

Можда у том духу протумачимо и реч "**во Илију**". То је македонска реч, која значи **од Илије** или **из Илије**. Али реч **во** ми даје за право да се повежем на Бога Бака или Бика или Вола, а ради се о роговима. Рогови су као неки путоказ за означавање места становања или припадности роду. Или и једно и друго. Међутим, какве везе имају македонци са Волом или Баком, односно са **рогатим Богом**?

Али имају везе! Наиме граница Македоније пада на путању првог прстена од 200 км од Ниша. Ниш је центар **највећих рогова** који су икада постојали направљени, и то величине око 100 км или 200 км. Пошто је Бог Дионис заправо Див из Ниша, то је Нино Белов исти као Озирис, а др. Јован И. Детеић каже, стр. 303.: И врховни јеврејски бог **Јехова** је добио име од сербског бога **Јова**. Бошар каже да га Јевреји зову **Jehova Nissi. Jehova Nysaeo....** Jovem Jehovah substituentes. Jabacchus је јеврејски Јехова. (2. I. I. XVIII) Јабакус је Јакобог. Јехова, Jahweh, се налази у клинописним записима као Ја-ве-илу. (80. ст. 235) То дословно значи Јаве Бог, што је у ствари био Јаван, односно Јован".

Бошар је са именом Jehova Nissi, дословно рекао "Јехова из Нисе" или "Јехова из Ниша".

Име Јакобог заиста значи ЈА-КО-БОГ-стара добра србска реч (и ми мало да се правимо енглези)-ЈА КАО БОГ.

И име **Ја-ве-илу** значи баш као што је Анђелина Станчић Спајићева рекла **Ја-сам-Илија**.

Одавде сигурно видимо јасно да име Бога Јаван и дан данас употребљавамо у нашем свакодневном говору за делање по дану, или виделу.

Бог Јаван је заправо Бог ЈАВ – АН, заправо Бог Ан.

Бог Јаван или Јован је Jovus или Јупитер.

А Јупитер је Бог Зевс.

Повезали смо све познате Богове, и сви имају везе са РОГОВИМА.

Рекли смо већ да су рогови ознака бика Аписа. Бог Озирис има име и Серапис или Сербак или Сербик. Значи имамо и појаву имена Серб. Озирис је званично египатско божанство, али је засигурно брат и супруг сестре Богиње Изиде. Реч Изиде очигледно је србског порекла, јер означава некога ко излази, ко изида из врата, или витла, или шарки или шаре. Старост Богиње Изиде је око 4000 година с. е.. Значи и њен брат је толико стар. Значи, божански пар Изиде и Озирис-Сербак, путују кроз простор и време заједно.

Друго објашњење за Озириса је дао Др Јован И. Деретић који каже да је Озирис заправо Бог Бак или Нино Белов син Бога Бела, или Нино Бак. Он је истовремено Дионис, или Див из Ниша. Будући да је Нино Бак уписан да је одавде кренуо за Сумер-Месопотамију 2035. године с. е., можемо и Изиду да ставимо у тај период.

Али Академик Антоније Шкоклџев у својој књизи "Богови Олимпа из Србије", стр. 48, каже: "Према митологији постоје два предања о Македонцима. Према једном предању, према аутору Diodorus Siculus (biblioth., I, 18, 1; 20, 3) митолошки краљ Македоније по имену Македон, је син египатског бога Озириса и богиње Изиде. Антропоним Македон има основу мак, макар-имућан, блажен, срећан, док сродна реч је македонос-витак, силан, висок. По овој легенди, када је краљ Египта Озирис, из V династије египатских владара, око 2500.-2340. г. п. н. е- препустио владавину својој жени изиди и пошао да осваја свет, са собом је повео и своје синове: Македона и Анубиуса. Пошто је Озирис у Тракији убио трачког краља Ликурга, Дријантовог наследника, свог првог сина Македона, прогласио је краљем и оставио га је у земљи која је по њему названа "Македонија" (Срејовић и сар. 1992., 243).

Озирис је припадао првом реду богова у Египту, заправо сунцу, био је Бог Сунца (Амон–Реа). При крају његове владавине, дошло је међутим, до духовне и религиозне промене, тако да је Озирис постао бог Подземног света, као и Хад, јер је у египатском веровању, загробни живот заузео најважније место. Из овог проистиче, да је порекло првог краља Македоније божанско и његово лоцирање може бити око 2300. г. п. н. е., што значи при крају V египатске династије".

Одмах примећујемо две сличности у наводима Др. Јована И. Деретића и Академика Антонија Шкокљева. **Дионис је див из Ниша, а Македон је силан, висок. Описи одговарају сличној или истој особи.** Да видимо ко је ко у V династији.

И по Александру Замуровићу Дионис или Нино Бак заиста убија Ликурга.

То исто тврди и Роберт Гревс.

Сада да видимо попис фараона – краљева из V династије: Усеркаф–2504–2496; Сахуре–2496–2483; Нефериркаре–2483–2463; Шепсескаре–2463–2456; Неферефре–2456–2445; Ниусере–2445–2414; Менкаутор–2414–2405; Дједкаре–2405–2367; Унас–2367–2347.

Подаци су из књиге "Свет фараона", Келн, 1998. Ово је до сада најпотпунији списак фараона у Египту. Обратите пажњу на задњу двојицу–Дједа и Унаса. Дјед или Ђед је србски Деда, а Унас је У-нас. **Унас је изгледа добио име након што је Македон остао у нас**, т. ј., остао је овде код нас. Али, израз Дјед или Деда је означавао штитове, или онога који штити некога. У овом случају Озирис је нормално штитио свога сина Македона, али и Анубиуса. Сигуран сам да је то заправо Д– Анубиус, или Дунав. И јесте, Дунав је тангента или лимитатор или лимес на првом прстену од Ниша на 200 км. М

Обратите пажњу на чисту геометрију:

Д–Анубиус се налази на северу и то је 200 км од Ниша, и то је тангента на исти круг од 200 км. Ту се налази тачка Сиријус Б или Београд. Македон се налази 200 км јужно од Ниша, и граница Македоније је тангента на исти круг од 200 км. Ту се налази тачка Сиријус Б која се зове Шар планина.

Зато се и каже да су Отац и Син једно, јер припадају истом прстену, али су на два различита тачкама. Озирис се налази тачно у центру или Нишу заједно са женом и сестром Изидом.

Установили смо да Озирис може бити да је наш Деда, а Македон је У–нас, а Анубиус је Д–Анубиус или Дунав. Али, Озирис има и своју планину у Србији која се зове Озрен, што је и мушко име код Срба. Уз планину **Озрен** налази се и планина **Девица**, која очигледно алудира на **Изиду**, и поред њих је планина **Ртањ**, који овде алудира на сина **Хоруса**, или **Исуса**. Реч **Ртањ** повезујем са речју **рта** из индијске филозофије, која означава **"ток ствари"**, или путању Сиријуса Б око Сиријуса А. Као да се овде мисли на Д–Анубиуса или Дунав, тј. на ток воде. Установили смо да је за **Озириса** који је Сербак или онај са роговима вола или бика, заправо **"Во Илији"**. Изида је повезана са речју **вит** или **шара** или **шарка** или **врата** или Богом Илијом. Богиња Изида заправо **"изиди"** (излази) из неких врата.

Вир или "царски извор" је највероватније Д–Анубиус или Дунав, у који се улива наша река Сава, т.ј., вир Саве највероватније значи и место где се вода завирује, или нестаје, односно улива се у Дунав, то је права ВО–ДА. Македон је висок, крупан, или див из Ниша, или Озирис, или Нино Белов. Он је **У–нас**. Значи имамо више назива за Озириса. Када се каже да су "Отац и Син једно" очигледно је да се мисли на ово.

Није онда чудо када Немци кажу : "Ја вол". Побећи не могу од нас Срба (пардон, мислим од ПОРЕКЛА И ИСТИНЕ).

БАБИЛОНСКА КУЛА И ЈЕДАН ЈЕЗИК

Прва књига Мојсијева

11. 1. А бијаше на цијелој земљи један језик и једнаке ријечи.

2. А кад отидоше од истока, нађоше равницу у земљи Сенарској, и населише се ондје.

3. Па рекоше међу собом: хајде да правимо плоче и да их у ватри добро печемо. И бјеху им опеке место камена и смола земљана место креча.

4. Послије рекоше: хајде да сазидамо град и кулу, којој ће врх бити до неба, да стјечемо себи име, да се не бисмо расијали по земљи.

5. А Господин сиђе да види град и кулу, што зидаху синови човјечији.

6. И рече Госпоодин: гле, народ један, и један језик у свијех, и то почеше радити, и не ће им сметати ништа да не ураде што су наумили.

7. Хајде да сиђемо, и да им пометемо језик, да не разумеју један другога што говоре.

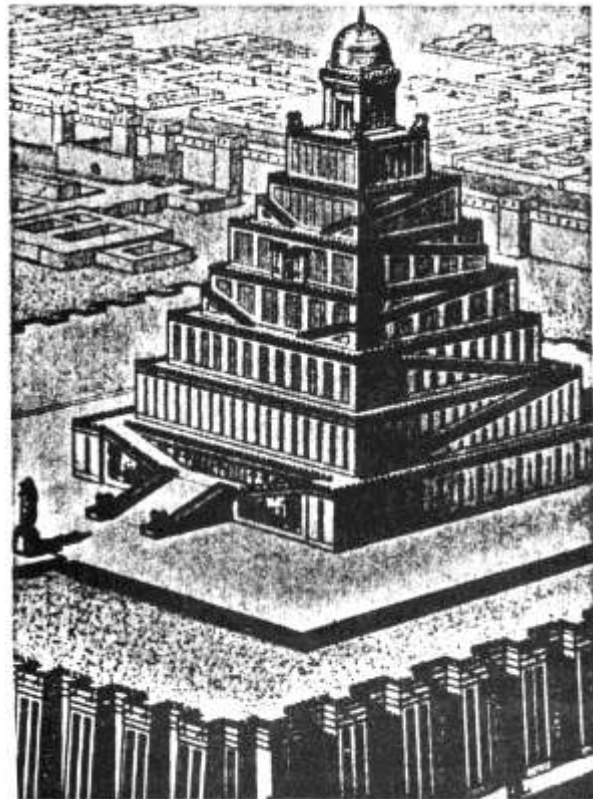
8. Тако их Господин расу оданде по свој земљи, те не сазидаше града.

9. За то се прозва Бабел, јер онде помете Господин језик цијеле земље, и оданде их расу Господин по свој земљи.

Бабилонска кула и један језик очигледно улазе у историју руку под руку. Повезаност једног и другог појма су велики. Али, како ћемо раставити ову причу, изгледа да све то није баш како у први мах изгледа.

Мало датумирања. Бабилон, како наводи Др. Јован И. Деретић, је направљен од руке Нина Белова. Видели смо да је он Немрод, први силни на Земљи пред Господином. То је време Нино Белова је од 2054. до 2002. године с. е.. Из Србије је кренуо 2025. г. с. е.. Поново се вратио у Србију после 17 или 18 година. *Значи да време грађења Вавилонске куле можемо ставити у време до 2007. или 2008. г. с. е.. Али то је истовремено значи и време у коме је суверено владао један језик, и то србски језик.*

Нино Белов је за 17 година освојио целу западну Азију. Помоћ је имао у Арију, краља Арабије. Своју жену Семираму је упознао приликом опсаде града Бактре, престонице Бактријане. Та опсада према Еузебију Памфилу, та опсада је била 2008. године с. е.. приликом повратка назад у Србију није повео и своју жену Семираму. Она остаје да би довршила градњу Вавилонана. Она довршава градњу 2005. године с. е.. Нино Белов је основао тај град и посветио га Богу Бел. Нино Белов подиже Бабилон у малом месту које је постојало још у време Сумера, који су то место звали Кадимира. Реч Бабилон је грчког порекла, а Јевреји су га Бабилану.

Јевреји Бога Бела зову Баал, а име новог града је по њима Баб–или, односно Баб–илану, што значи Божија–врата, тј. Балова –врата.

Нино Белов је имао име и Нино Бак. Он је био и Бог Бак. Александар Македонски се позива на њега као великог узора. Бог Бак је кода старих Срба био сматран највећим у реду Богова, само је Врховни и невидљиви Бог био изнад њега. Богу Баку су приношени бикови као жртва. Срби су га звали Бак. Код римљана је он био Бакус, а Грци су га звали Бакхос. Али бог Бак је имао и име Дионизос. Слика

бр.20 Бабилонска кула

То је Див из Нисе, или Ниша, јер је спој двеју Речи Диос–Бог и Ниса–место Бакова рођења.

Повезали смо већ појам рогова бикових и значења истог. Показали смо да је изглед рогова директно повезан са Небом и са Земљом преко Карпата и Старе палнине и Обале руске стране Црног мора. Ти рогови имају центар Ниш, те није нимало чудо да се управо србско

Божанство звало **бак**, што је апсолутна потврда моје тезе о вези астрономије и географије, а преко митологије.

У старту се показује исправност навода Библије да су Бабилонска кула и језик били повезани. Веза је управо Немрод, или Неброд или Нино Белов. Имамо име Бога Бела у чију је част и саграђена кула. Значи име његово из Србије потиче. Али и име Нино је остало до дана данашњег као једно од свакодневних србских имена или презимена, као Нинослав, Нино, Нина, Ниновић, Нинковић, град Нин, али и град Книн.

Али у Сумеру имамо и бога **Нинурту**, у вези кога постоји и израз "**Ки–сир**". Израз је чисто србски и дан данас се употребљава и означава нешто бело, чисто, неокаљано. То су заправо све атрибути **Бога Бела**, Бога чисте светлости и неукаљаности. Значи, ово је још један доказ да је име Бога Бела правилно везано за Нина и за његово србско порекло.

Набројали смо и да имамо и Богињу **Нану**, која је такође србско име.

Имамо и богињу **Нин–Лил**, која је изгледа женски пандан Нину Белову.

Ту су и **Бог Апсу** који је код нас у употреби као значење за место, или затворени простор, апса.

Ту је и **Бог Лубара**, Бабилонски бог куге. Овде се може лако уочити веза са именом наше реке Колубара, који је заправо значења **Ко – Лубара**, или **Ко – куга**. Заправо, реч Колубара код нас је и изведен због бара око реке, одакле је сигурно и дошла нека болест такве врсте.

Значи, не постоји само један, већ имамо доказе да заиста постоји веза између Бабилонске куле и једног језика–србског, до времена када је дошло до рушења куле.

Али, шта значи земља Сенарска. Реч **сенар** се код Срба односи на место где се скупља и складишти сено. То може бити само гомила, али може бити и стог сена. Значи, имамо још један доказ да је поље где је подигнута Вавилонска кула било претходно поље где се косило и скупљало сено. Опет србски појам.

Имам један мали проблем. Ја до сада нисам на мојим мапама нашао Сенар у Бабилону!

....

Него, да Вас питам! Шта мислите, када се деси таква трагедија, као када се рушила Бабилонска кула, какве се све последице јављају?

Знам, рећи ћете, па Господин им је помео језик. Наравно, језик србски се разбио на различите језике, и ето стварне трагедије. Од србског се изродише језици и језици и народи који се изродише после потопа почеше сви да зборе различитим језицима.

Кажем сви народи после потопа? Па и они су настали од Ноја, а Нојеви синови су Сем, Хам и Јафет. Значи, и Ноје и његова три сина и сви Нојеви претходници од Адама и Еве па до самог Ноја су у ствари говорили србским језиком.

Имамо решење велике енигме. Значи и Еузебије Памфил који је у "Временику" дао јасно датирање Нино Белова, па до Др. Јована И. Деретића, имамо јасну линију познања праве Божанске србске нити.

У реду. Решили смо то, али има једна зачкољица. Није мала. Када се руши тако велика кула, мора да се деси и да буде велики број људских жртава!? Нажалост, да.

*Нажалост, месо иструли, али кости остају. Опет нешто остане од човека. **Остају кости на пољу Сенару.** Опет се наши данашњи србски језик показује апсолутно надмоћним над другим језицима, јер нам даје једно од решења тајне велике Бабилонске куле.*

Поље Сенар у Сумеру нисам нашао.

Али сам нашао градове **КОСТИ** и **СЕНАР** један до другог, веровали или не, у Африци, и то у Судану.

Сада можемо да дешифрујемо једну реченицу код Др. Јована И. Деретића, стр.26: "Хус је породιο Неброда" (Хус је Етиопљанин коме се придаје рођење Неброда), који је према Светом Писму био исполин на земљи ". Из ове изјаве видимо

Сама реч СУДАН је србска реч која значи неку одлуку, неку одозго с висине дату одлуку, нешто суђено, судбоносно. Због тога и имамо право да је читамо као што смо *Слика бр.21 Судан са околином, Синај, Египат,* показали, као СУД-АН. Значи, онај који је пресудио, који суд даје, је у ствари Бог АН.

Враћамо се на почетак наше дискусије када смо Бога АНА довели у везу са Србијом, са нашим именима и презименима, и видели да се он изједначаје са Богом БЕЛОМ.

Да ли можемо рушење Бабилонске куле да назовемо сукобом Богова АНА и БЕЛА?

Верујте ми на реч, ја то не смем да учиним. Зато ћу постати силом прилика детектив и испитати целу ситуацију до коначне речи.

Прво сам се усудио да повежем Бога АНА и Бога БЕЛА, па ми сада није некако логично да их сукобљавам.

Погледајмо прво мапу Судана да би се уверили да су градови Кости и Сенар управо ту, на свом месту. Обратите пажњу, прво иде крупни план који обухвата и Сумер некадашњи са околином, а онда иде мања мапа која нам детаљнију представу о градовима Кости и Сенар.

На слици се виде градови **Кости** и **Сенар** у Судану. Одмах пада у очи невероватна "случајност". Град Кости се налази на **Белом Нилу**, а град Сенар се налази на **Модром Нилу**. Бели Нил овде одговара реци Прат или Еуфрат где се управо налазио Бабилон. Модри Нил одговара реци Тигар.

Али како каже Др. Деретић, река Прат или Еуфрат је некада била река Бела Србица, а Тигар је био река Црна Србица. Опет један другог потврђујемо на изузетан начин. Нашли смо везу са Суданом, и дословце апсолутно утврдили нераскидиву везу Богова Ана и Бела и србског језика. Да је то исправно, начли смо пандане Еуфрату и Тигру, али погледајте градове у околини **Kassala** или србски глагол касати, ићи полако; **Bahri** или глагол барити, кувати; **Umm** или ум, или **Божији УМ**; **Asosa** је можда АС бог или Осирис; **Dar Nuba** је област, највероватније **Дар Неба**; **Wad Medani** има реч мед или **Медан**, што је србско презиме; **Atbara** има реч бара; **El Obeidh** личи на **Ел Обед** из Сумера. *Слика бр.22 Градови Кости и Сенар*

Овде имамо малтене пренесене топониме из Сумера. Почињем оправдано да сумњам да се нећемо зауставити у потрази за Бабилоним и његовом кулом тек тако лако. Два града, две реке, и део комшилука из Сумера је мало превише да би све ово тек тако олако испустали из руку.

Пошто смо већ у Африци, дајте да мало погледамо и ближу околину Судана.

Слика бр.23 Кости и Сенар и ближи комшилуц

Ово је баш лепо комшилуц. Пазите; држава Етиопија и град **Горе**; река **Собат**; град **Маји**; град **Десије**; планина **Бату**, 4307 м; град **Гидоле**; град **Јидоле**; град **Адама**; град **Добра Табор**; град **Аксум** или **Јаксум** – **јак сам**; град **Борама** на

граница са државом Сомалија; планина Биран, 4154 м; област **Чоке** или наша Чока у Војводини; планина **Егоји**; град **Асмара** или **Ас - мара**; **Ади Угри**, имамо наше презиме Угриновић итд. Ту је близу и град **Анкобер**; Мало даље на острву Мадагаскару имамо планину Анкофа, 1300 м.

Али у Етиопији имамо и место **СОКОТА**. Молим за још мало пажње и да истрајемо у раскринкавању пометеног језика. Овде имамо реч соко, са показном заменицом та. Соко је србска реч и означава птицу соко или сокола. Пореди се са јастребом, али у песмама и у народу је чешћи израз соко.

Соко је египатски ХОРУС, Бог са главом сокола. Али, соко је изгледа долетео изгледа много давно у крајеве египатске и остао као србски соко, а не Хорус. То је искључиво србска реч, јер птица *соко* се у египатском језику зове *хорус* или *horus*, а на грчком је *кирке* или *circe*. Зашто је баш у Етиопији засео као топоним? Изгледа из истих разлога из којих баш постоје градови **Кости** и **Сенар** са комшилуком. Ту је изгледа заиста био толико велики догађај, да се то једноставно није дало заборавити.

Али имам утисак да се тај догађај и доста препричавао, усменим србским језиком, јер, где чуда, имамо још два града сокола у Африци.

То су град **Сокото** у држави Нигерија и град **Сокоде** у држави Того. Обе државе се налазе на обали Атлантског океана. Мислим да је пожељно да кажем да сматрам реч *океан* спој две речи *Оче* и *Ан*. Имамо *Очеан* или *Океан*. Поново нам се Бог Ан намеће као Врховни Бог Отац.

Немам где, него да покажем и да градови Сокото и Сокоде нису случајност.

*Цео средишњи појас Африке врви од србских имена. Како каже Др. Јован И. Деретић, то и јесте био некада део области који је имао име "Срећна Арабија". За то се везује постојање **Краљице од Сабе** и **Краља Соломона**. Реч Саба више је него логично србско име Сарба. И име краља Соломона је чисто србско, јер он се на јеврејском пише **SLM**, јер су се пре ретко писали самогласници, већ сугласници.*

Овде имамо реч Бабилон или Баб—или која се пише као овде.

בבל
| ל ב ל ב |

Густо збијена обала Атлантског Океана је је доказ да имамо могућност за добар лов, али не у мутном.

Слика бр.24
Градови Сокото, Сокоде, Такоради итд.

Ову слику треба увећати и умножити на хиљаде и мало више, и поделити је "пућанству", јер се надам да ће и најватренији противници морати да погледају у "земљицу црну" након овога. Град Сокото се налази у држави Нигерија, горе десно. Град Сокоде се налази у држави Того, мало лево од средине.

АЛИ АКО ГЛЕДАТЕ НА САМОЈ ОБАЛИ
АТЛАНТСКОГ ОЧЕАНА ВИДЕЋЕТЕ ГРАД КОЈИ СЕ ЗОВЕ
"ТАКОРАДИ "

Град **ТАКОРАДИ** се налази у држави Гана, која ме подсећа ме на нашу реч **Драгана**. Али пођимо редом. Ту су :

Држава Гана, градови; **Такоради**—који означава или опис нечега или даје упутство за рад, **Секонди**—сек онди, значи сада тамо, или упутство за неки рад; **Ода**—или је химна, или глагол одавати нешто;; **Тема**—назив неког рада; **Обуаси**—значи обући обућу; **Кумаси**, **Тамале**,

Држава Того, градови; **Сокоде**, **Ломе**, **Кета**, **Анеко**,

Држава Бенин, градови; **Паракоу**, **Саве**, **Савалоу**, **Порто Ново**, планина **Атакора**.

Држава Нигерија, градови; **Сокото**, **Аба**, **Вурно**, **Макурди**, **Вари**, **Иво**, **Атакора**, **Мина**, **Лагос**, **Абеокута**, **Кадуна**, **Кано**, **Каура Намода**, **Енугу**; **Ојо**, **Зариа**, река **Кеби**, град **Маради**.

Право је чудо, али ево нама овде још један пар река, **Бела Волга** и **Црна Волга**. Кладим се да су им имена била **Бела** и **Црна Волга**.

Држава Намибија: град **Габела**, као код Дубровника.

Обратите сада пажњу на град **Зариа**. Та Африка је стварно пуна изненађења. Толико србских имена и речи у називима градова, да се стварно питам "јел' то **Србија**, ил' **Африка**"? Појаснили смо да је **троугао** као рало имало једну од одлучујућих улога у покретању праве пољопривреде. Бразда као таква је настала када је човек **зарија**—**зарио** **троугао**—**рало** у земљу. Стари глагол **зарија**, **зарити**, је постао и лично име у Срба, јер је имао изузетан значај, и то не само на пољопривреду. Од те речи имамо и скраћени облик **арија**, или **аријевце**.

Троугао—**рало** једнако је било плодносно као алатка за обраду земље, али је било и плодносно и као **троугао**—**рало** облик војних формација у налету. Тако се најлакше пробијала одбрана непријатеља. Ово је по мени и најваљанији разлог за појаву **ОНИХ КОЈИ ИДУ ДА ЗАРИЈУ ТРОУГАО—ПЛУГ КАО РАСЕ ОД КОЈЕ НЕМА ОДБРАНЕ. АЛИ ПЛУГ ЈЕ БИО И АЛАТКА КОЈОМ СЕ ПОЧЕЛО ОРАТИ И СЕЈАТИ**.

Тако су они који су ишли у тој формацији добили име **Зарија**, или скраћено **АРИЈА**. То су биле у ствари наше војне формације које су ишле и носиле србску цивилизацију и културу са собом.

Значи, не постоји само оправдана претпоставка да су Срби у неком протоку времена заиста и били тамо, већ и потпуни доказ је сада пружен за то, јер се само тако може објаснити невероватна количина имена градова, планина, река итд.